

Arrest

nr. 247 520 van 15 januari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
handelend in eigen naam en samen met X als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: en kantore van advocaat J. HARDY
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn en te handelen in eigen naam en samen met X als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, op 22 januari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 december 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 oktober 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. BALLEZ, loco advocaat J. HARDY, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 13 november 2018 een verzoek om internationale bescherming in. Zij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 17 juni 2019.

Ook haar echtgenoot dient op 13 november 2018 een beschermingsverzoek in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 23 december 2019 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, [F.S.H.S.], heeft de Salvadoraanse nationaliteit en bent katholiek. U werd geboren [in] 1975 in San Miguel in El Salvador. U huwde op 27 juni 2015 met [G.C.L.A.] [...] en jullie hebben een dochter, [G.F.L.S.] [...], die met jullie in België verblijft. In 2015 verhuisde u naar de wijk Lourdes in de stad Colón in het departement La Libertad. Voordien woonde u in Santa Tecla in het departement La Libertad. U heeft ook nog twee kinderen uit een vorig huwelijk: [B.N.Y.F.] en [C.M.Y.F.]. U behaalde een diploma burgerlijk ingenieur en bedrijfsadministratie. U werkte als ingenieur en later als beheerder van een shopping center.

De door u naar voren geschoven asielmotieven zijn identiek aan deze van uw echtgenoot:

" U, [G.C.L.A.], heeft de Salvadoraanse nationaliteit en bent katholiek. U werd geboren op 27 oktober 1986 in San Salvador in El Salvador. U woonde in de wijk Cuscatanzingo in San Salvador van uw geboorte tot 2015. In 2015 verhuisde u naar de wijk Lourdes in de stad Colón in het departement La Libertad. U studeerde voor burgerlijk ingenieur maar rondde uw studies niet af. U ging aan de slag als assistent ingenieur in verschillende bedrijven.

U huwde op 27 juni 2015 met [F.S.H.S.] [...] en jullie hebben een dochter [G.F.L.S.] [...] die met jullie in België verblijft. Uw echtgenote heeft twee kinderen uit een vorig huwelijk: [B.N.Y.F.] en [C.M.Y.F.]. Uw echtgenote behaalde een diploma burgerlijk ingenieur en bedrijfsadministratie. Zij werkte als ingenieur en later als beheerder van een shopping center.

U, uw echtgenote en uw dochter verlieten El Salvador omdat jullie de bende MS en de bende 18 vrezen. In juni 2018, terwijl jullie in Lourdes in Colón woonden, werden jullie bedreigd door de bende MS. Eerst kregen jullie een briefje in de bus met daarop een telefoonnummer dat jullie moesten bellen. Later hoorden jullie op straat jongeren die zich identificeerden als Mara Salvatrucha (MS) en riepen dat jullie idioten zijn. U informeerde de bewaker van jullie kolonie en die sprak hen erover aan. Nadien ontvingen jullie een briefje met daarop het dreigement dat u binnen de week de wijk moest verlaten; zo niet zouden jullie gedood worden. Daarna werd jullie auto besmeurd met scheldwoorden en doodsbedreigingen. Jullie verlieten het huis in Lourdes en verbleven in de maanden juli, augustus en september 2018 afwisselend bij uw moeder, uw schoonmoeder en nog een ander familielid/vriend. In juli 2018 huurden jullie een huis op anderhalve à twee kilometer afstand van het huis van uw moeder in Cuscatanzingo in San Salvador. Toen jullie er nog geen drie dagen verbleven klopte de bende 18 aan met de vraag waar jullie vandaan kwamen. Toen zij te weten kwamen dat jullie uit Lourdes kwamen waar de bende MS aan de macht is, verplichtten ze jullie de wijk te verlaten. Jullie verlieten het huis en gingen opnieuw bij familieleden wonen. In oktober 2018 werd [B.], de zoon van uw echtgenote, bij terugkeer uit het college, niet ver van jullie woonplaats Lourdes, bestolen en geslagen. Ze vroegen wie zijn ouders waren en waar ze woonden en hij werd uiteindelijk weer vrijgelaten. Jullie besloten het land te verlaten.

Op 26 oktober 2018 reisden jullie via Madrid naar België. Jullie dienden op 13 november 2018 een verzoek om internationale bescherming in. Bij terugkeer vreest u de bende MS en de bende 18 in El Salvador.

Een tijd na jullie vertrek, in april 2019, werd [B.] nageroepen door bendeleden toen hij onderweg was van het huis van zijn vader naar het huis van een vriend. Hij vluchtte naar die vriend en bleef daar twee à drie dagen.

Zijn vader verwittigde de politie en diende een klacht in. Met de behulp van de politie kwam [B.] terug naar huis en sindsdien verlaat hij het huis niet meer zonder begeleiding.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten voor: paspoorten van u, uw echtgenote en dochter (origineel), rijbewijs en identiteitskaart van u en uw echtgenote (origineel gezien), attesten van goed gedrag en zeden van u en uw echtgenote (origineel gezien), familiesamenstelling (kopie), klacht verzoeker (origineel), klacht ex-partner echtgenote VZ (kopie)."

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gezien de door u naar voren geschoven asielmotieven identiek zijn aan die van uw echtgenoot wordt aan u identiek dezelfde beslissing betekend die u hieronder kunt lezen:

Er moet echter worden besloten dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. U legde immers tegenstrijdige, speculatieve en weinig plausibele verklaringen af en de door u neergelegde bewijsstukken zijn niet bij machte de door u naar voren geschoven asielmotieven op een betrouwbare manier te ondersteunen.

U verklaart de bende MS (Mara Salvatrucha) en de bende 18 te vrezen. In eerste instantie kan men zich al afvragen waarom jullie zouden gevisieerd worden door de bende MS. Wanneer u dat gevraagd wordt houdt u het erop dat u denkt dat de bende MS meent dat u bij de politie werkt omdat ze het werkuniform dat u droeg verkeerdelijk aanzagen als politie-uniform (CGVS, p.6), een pure veronderstelling dus, niet ondersteund door concrete bewijzen of aannemelijke verklaringen. Nergens uit uw verklaringen of die van uw echtgenote blijkt immers dat ze jullie dat ooit gezegd hebben of zouden vermeld hebben op de dreigbriefjes of op jullie auto. Bovendien lijkt het weinig aannemelijk dat een bende zoals MS niet het verschil zou kennen tussen een politie-uniform en een ander uniform. Bovendien moet ook benadrukt worden dat het allesbehalve overtuigend overkomt dat uit uw verklaringen naar voren komt dat u gevisieerd wordt door de bende MS, die bedreigingen op uw auto klادت en u briefjes bezorgt waarin u met de dood bedreigd wordt, u beledigt op straat en ook nog de zoon van uw echtgenote zwaar aanpakt maar anderzijds schijnbaar nooit kenbaar maakt waarom ze dit allemaal deed. Dat de bende MS dit allemaal zou doen zonder u zelfs maar deelachtig te maken aan haar beweegredenen valt logischerwijze moeilijk te begrijpen en oogt zeer onwaarschijnlijk. Naast het feit dat deze vaststelling afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen zijn er ook nog tal van andere zaken die kunnen vermeld worden.

In dit verband moet immers ook vastgesteld worden dat het gezien de door jullie geschilderde gang van zaken niet te vatten is dat jullie de enige concrete bewijsstukken die jullie hadden van de bedreigingen, met name de dreigbriefjes, gewoonweg weggegooid hebben. Jullie hebben klaarblijkelijk evenmin foto's genomen van jullie met bedreigingen besmeurde auto. Ook kunnen de verklaringen over wat jullie deden met de dreigbriefjes evenmin een toonbeeld van helderheid genoemd worden. U verklaart dat u het eerste briefje in de vuilbak kieperde en dat u het tweede gewoonweg verloren bent (CGVS, p.7). Uw echtgenote verklaart eerst dat ze het eerste briefje met het telefoonnummer verscheurd heeft, daarna denkt ze dat ze het achtergelaten heeft en van het tweede briefje met de doodsbedreigingen zegt ze dat ze het verwoest of weggegooid heeft (CGVS echtgenote, p.4). Wat er ook van zij, het kan nauwelijks ernstig genomen worden dat u het briefje met de doodsbedreigingen en het briefje met het telefoonnummer niet bewaard heeft gezien het waardevolle aanknopingspunten in een politieonderzoek konden zijn. U maakt dus eigenlijk heel wat beweringen en veronderstellingen die u niet kan staven met concrete informatie of bewijsstukken, wat de indruk wekt dat u eerder uw fantasie laat spreken dan dat uw verklaringen steunen op werkelijk gebeurde feiten.

Verder dient vastgesteld te worden dat u een opeenvolging van gebeurtenissen beschrijft die er de oorzaak van zijn dat u uw land diende te verlaten maar dat u niet bij machte bent exacte data op te geven van deze gebeurtenissen. Van een verzoeker om internationale bescherming kan verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen correct in de tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht het

tijdsverloop, in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan hebben. U verklaart bedreigd te zijn door de bende MS, in eerste instantie door middel van een briefje, vervolgens werd u aangesproken door diezelfde bende die jullie verweten idioten te zijn en daarna volgde een ander dreigbriefje en vervolgens werd ook uw auto beklad met bedreigingen en hoewel u deze zaken zo ernstig vond om uw huis ervoor te verkopen en uiteindelijk uw land te verlaten bent u niet in staat met meer precisie te situeren wanneer deze gebeurtenissen plaatsvonden, u verklaart dat al deze gebeurtenissen 'in juni 2018' gebeurden (CGVS, p.6-7). U verklaart dat u een brief kreeg waarin stond dat u 1 week de tijd had om uw huis te verlaten of dat jullie anders allemaal gedood zouden worden en u voegt daaraan toe dat een dergelijke bedreiging in El Salvador serieus genomen moet worden en toch weet u niet eens de juiste datum meer van de dag waarop u geconfronteerd werd met deze ernstige doodsbedreiging, u weet enkel dat het 'in juni' was. Bovendien dient vastgesteld te worden dat de chronologische volgorde van de feiten volgens uw verklaringen op het CGVS niet in overeenstemming is met wat u erover verklaarde toen u de feiten op 10 januari 2019 bij de dienst vreemdelingenzaken uiteenzette. Volgens uw verklaringen bij de dienst vreemdelingenzaken was uw eerste kennismaking met de bende immers dat u door hen werd uitgescholden, vervolgens werd uw auto besmeurd en beschreven met bedreigingen en pas daarna kreeg u de 2 dreigbriefjes thuis (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 3.5) hetgeen niet overeenkomt met uw chronologische weergave van de gebeurtenissen op het CGVS (zie supra – 1. dreigbriefje, 2. verwijten, 3. tweede dreigbriefje, 4. bedreigingen op auto). Dat u niet in staat bent hierover eensluidende verklaringen af te leggen doet uiteraard afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen over deze feiten. Wat betreft uw verklaringen dat na jullie verhuis, [B.], de zoon van uw echtgenote, werd aangesproken door de bendes om hem te vragen waar hij woonde en wie zijn ouders waren waarbij hij ook nog bestolen en geslagen werd, situeert u deze gebeurtenis in oktober, net voor jullie vertrokken uit El Salvador, terwijl uw echtgenote deze gebeurtenis situeert in augustus (CGVS, p.3, CGVS echtgenote, p.4). Gezien jullie deze gebeurtenis in rechtstreeks verband brengen met jullie vertrek uit El Salvador is het onbegrijpelijk dat jullie hierover niet eensluidend zijn. Overigens zijn ook jullie verklaringen over deze laatste gebeurtenis zo warrig dat er daardoor eigenlijk enkel kan geconcludeerd worden dat er geen enkel geloof aan kan gehecht worden. Op 10 januari 2019 bij de dienst vreemdelingenzaken verklaarde u erover dat [B.] beroofd en geslagen werd en dat hem door de bende gezegd werd thuis te zeggen dat ze jullie gevonden hadden waarop jullie besloten het land te verlaten (DVZ, CGVS vragenlijst, vraag 3.5). Uw echtgenote verklaarde toen eveneens dat haar zoon [B.] beroofd en geslagen werd en dat hem gezegd werd dat ze zijn ouders in het oog hielden en dat ze wisten waar jullie waren (echtgenote DVZ, CGVS vragenlijst, vraag 3.5). Het mag dan ook verbazing wekken wanneer uw echtgenote tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS over dit incident verklaart dat de bende [B.] herkend had waarop ze hem vragen stelden en hem onder druk zetten om te verklappen waar jullie zich bevonden zo niet zou hij gedood worden (CGVS echtgenote, p.2). Ze voegt nog toe dat hij jullie woonplaats niet heeft doorgegeven (CGVS echtgenote, p.4). Uzelf verklaart over datzelfde incident op het CGVS dat aan [B.] gevraagd werd wie zijn ouders waren en waar hij woonde (CGVS, p.3) alweer een andere versie van de feiten. De ene keer geven jullie dus aan dat de bende wist waar jullie zich bevonden en de andere keer geven jullie aan dat de bende het niet wist. Indien jullie verklaringen zouden overeenstemmen met de werkelijkheid zouden jullie zich hierin niet vergissen of tegenspreken. Dergelijke markante incoherentie ondermijnt op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Bovendien lijkt u, wanneer u bijkomend gevraagd werd waarom [B.] benaderd werd door die bende op dat moment, te suggereren dat het de normale gang van zaken is dat mensen aangesproken worden door bendes om te weten vanwaar ze zijn en waar ze naartoe gaan, een verklaring waaruit evenmin blijkt dat jullie persoonlijk geïnterviewd werden en alweer weinig coherent met wat u en uw echtgenote er al eerder over gezegd hadden (CGVS, p.3). Daar de hierboven aangehaalde gebeurtenissen een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op jullie verdere leven, kunnen zij geacht worden in jullie geheugen te zijn gegrift zodat jullie bij machte zou moeten zijn deze op coherente en duidelijke wijze uiteen te zetten, in casu quod non.

Bovendien past het niet in een logisch geheel dat het volgens jullie verklaringen net [B.] is die het zwaarst aangepakt werd - hij is immers de enige die werkelijk al fysiek belaagd werd - en dat net [B.] nog steeds in El Salvador verblijft terwijl jullie het land ontvluchtten. Uw echtgenote verklaart dat dit voorval van [B.] beslissend was voor jullie besluit El Salvador te verlaten (CGVS echtgenote, p.4). U stelt zelf ook te denken dat het [B.] is die het meeste problemen heeft gekend (CGVS, p.3). Het hoeft weinig betoog dat het gegeven dat [B.] in El Salvador gebleven is en jullie wel vertrokken zijn, gezien de door jullie geschetste context weinig steek houdt.

Verder raakt het ook kant noch wal wanneer u verklaart dat u uw moeder niet eens op de hoogte gesteld heeft van de reden waarom jullie El Salvador dienden te verlaten, laat staan dat ze het niet uit zichzelf

opmerkte. Drie maanden lang dienden jullie immers voortdurend van woonplek te veranderen en woonden jullie wekelijks afwisselend een paar dagen bij uw moeder, bij uw schoonmoeder en bij een ander familielid en nooit zou u uw moeder gezegd hebben dat u problemen met een bende had, u zei haar dat jullie telkens 'op bezoek' kwamen (CGVS, p.4-5, 11). Ook over het feit dat jullie een huis voor 3 dagen gehuurd hadden vertelde u uw moeder een smoesje. Volgens uw echtgenote leefden jullie na jullie verhuis uit Lourdes in voortdurende angsten, jullie moesten altijd onderduiken, konden niet meer vrij bewegen en waren altijd bang gedood te worden (CGVS echtgenote, p.7). Gezien de precare situatie waarin jullie zich bevonden zou het toch niet meer dan normaal geweest zijn uw moeder wel op de hoogte te stellen van jullie problemen, te meer dat ook zij zich zou kunnen wapenen tegen eventuele problemen met de bende die jullie zocht. Bovendien komt het weinig overtuigend over dat het uw moeder niet zou opgevallen zijn dat er iets ernstigs anders aan de hand was en ze zich nooit eens zou afgevraagd hebben waarom u 'out of the blue' vanaf een bepaald moment plots wekelijks bij haar een paar dagen kwam overnachten met het gezin louter en alleen om 'op bezoek' te komen. Deze door u geschilderde gang van zaken kan helemaal niet overtuigen.

Dat jullie dus de nood voelden om voortdurend onder te duiken en te veranderen van adres maar anderzijds tot vlak voor jullie vertrek bij dezelfde werkgever zijn blijven werken en jullie dochter steeds naar dezelfde school is blijven gaan en [B.] in de buurt van de wijk waar jullie woonden bleef uitgaan past niet echt in het plaatje. Moest u deze dreiging ernstig genomen hebben is het niet logisch dat jullie zich nog zo vaak in het openbaar bleven vertonen en telkens het risico liepen opgepakt te worden door de bende. Het moet immers voor een bende die van wanten weet een kleintje geweest zijn om jullie op die manier te kunnen opsporen, hetgeen duidelijk niet gebeurde wat er andermaal op wijst dat wat jullie vertellen niet klopt met de werkelijkheid (CGVS, p.10, CGVS echtgenote, p.4-5). Bovendien zou de beruchte bende MS, indien ze jullie echt hadden willen doden er allicht geen genoeg mee genomen hebben dat [B.] het vertikte om jullie woonplaats door te geven (CGVS echtgenote, p. 4). Alweer een vaststelling die afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van jullie verklaringen.

U verklaart ook bedreigd geweest te zijn door de bende 18 omdat u nadat u door de bende MS weggejaagd werd uit uw eigen wijk een huis was gaan huren in een wijk waar de rivaliserende bende 18 actief was en als men afkomstig is uit een wijk gedomineerd door de ene bende mag men niet gaan wonen in een wijk gedomineerd door een andere bende. U wou dat huis huren omdat het dichtbij het huis van uw moeder gelegen was. Dat u beweert dat u helemaal niet wist dat de bende 18 actief was in de wijk waar u een huis ging huren kan niet gevolgd worden (CGVS, p.9). Dat huurhuis bevond zich immers op amper een anderhalve kilometer van het huis van uw moeder die in een buurt woont gedomineerd door de bende MS (CGVS, p.8). U heeft het grootste gedeelte van uw leven tot 2015 (CGVS, p.3, Verklaring DVZ) in het huis van uw moeder gewoond en u bent in staat om heel nauwkeurig uit te leggen hoe het in die regio zit met de territoriale bevoegdheid van de verschillende bendes en waar de scheidingslijnen zijn (CGVS, p.8-9). Dat u dan tegelijkertijd beweert er niet van op de hoogte geweest te zijn dat de bende 18 actief was waar u een huis ging huren, terwijl dit huis zich in de buurt van uw moeders huis bevond, kan niet gevolgd worden. Er kan vooral uit geconcludeerd worden dat ook deze verklaringen niet overeenstemmen met de werkelijkheid en u daar eigenlijk nooit een huurhuis gehad heeft oftewel dat u daar nooit bedreigd bent.

En hoewel u verklaart uw huis in Lourdes te hebben moeten verkopen in september 2018 (CGVS, p.5) legt u ook daarvan geen enkel bewijsstuk neer, evenmin legt u een bewijs neer van het huis dat jullie daarna kortstondig zouden gehuurd hebben in de wijk waar de bende 18 actief bleek te zijn. De enige documenten die u neerlegt die betrekking hebben op de door u aangehaalde feiten zijn de aangiftes bij de politie die u neerlegt. Hiervan kan al meteen gezegd worden dat die uiteraard geen bewijs kunnen vormen gezien ze gewoon zijn wat ze zijn, aangiftes. Uit de inhoud van die neergelegde aangiftes blijkt dat ook bij de politie in El Salvador uw verklaringen vaag waren en er geen specifieke data of namen vermeld werden noch bewijsstukken neergelegd (zie groene farde van het administratief dossier) Een onderzoek werd niet gevoerd of althans legt u daar geen resultaten van voor. Overigens betreft een van de twee aangiftes een gebeurtenis die volledig losstaat van de door jullie naar voren geschoven asielmotieven, met name een aanvaring van de zoon van uw echtgenote, [B.], met een bende in april 2019, dus na jullie vertrek uit El Salvador. Wat dit laatste incident betreft moet ten eerste vastgesteld worden dat [B.] zich nog in El Salvador bevindt en de beoordeling van zijn individuele vrees niet het onderwerp is van jullie verzoek om internationale bescherming, ten tweede blijkt nergens uit jullie verklaringen dat dit incident d.d. april 2019 een link heeft met jullie problemen en staat dit incident dus volledig los van de door jullie naar voren geschoven asielmotieven, uw echtgenote zegt zelfs letterlijk dat dergelijk incident zoals dat van april 2019 met elke adolescent kan gebeuren (CGVS echtgenote, p.3). Uzelf verklaarde overigens ook na jullie vertrek uit El Salvador nooit meer iets vernomen te hebben

over jullie problemen of over de bende die jullie bedreigde waardoor het neerleggen van de aangifte van het incident betreffende [B.] in april 2019 irrelevant is (CGVS, p.12).

Het mag bovendien al helemaal verwondering wekken dat jullie de aangifte bij de politie in El Salvador, betreffende de feiten die jullie zelf meemaakten in juni 2018, zeer laattijdig, meer bepaald meer dan 3 maanden na de feiten deden, namelijk eind oktober 2018, op de dag voor jullie vertrek uit El Salvador (CGVS, p.11). Als reden hiervoor geeft u op dat er veel politieagenten betrokken zijn bij de bendes en aangezien jullie alle gegevens, adres en telefoonnummer hebben moeten opgeven in het kader van die aangifte menen jullie dat jullie zouden kunnen teruggevonden worden door bij de politie geïnfiltreerde bendeleden maar omdat jullie onmiddellijk na deze aangifte vertrokken uit El Salvador, werd dat risico geminimaliseerd (CGVS, p.11). In dit verband dient opgemerkt te worden dat het al weinig waarschijnlijk is dat ook maar iemand gealarmeerd zou raken door jullie aangifte gezien u geen enkele naam kunt noemen van de bendeleden die jullie lastigvielen (CGVS, p.11) en geen enkel bendelid zich bijgevolg bedreigd hoefde te voelen, verder wekt u hiermee sterk de indruk dat u deze aangifte enkel deed om iets op papier te hebben dat uw verzoek om internationale bescherming zou kunnen ondersteunen. In de aangifte werd ook vermeld dat u zinnens was El Salvador te ontvluchten hetgeen het nut van de aangifte sowieso al in vraag stelt. Overigens staat in de aangifte ook vermeld dat u met basisspullen en gemakkelijk verplaatsbare gebruiksvoorwerpen naar uw moeder vluchtte (zie origineel en kopie en gedeeltelijke vertaling van de aangifte in de groene farde van het administratieve dossier). Ook dit lijkt in tegenspraak te zijn met uw verklaring dat u uw moeder kon wijsmaken dat jullie plotseling besloten om wekelijks een paar dagen bij haar op bezoek te gaan.

De overige documenten die jullie voorleggen worden op zich niet betwist, het betreffen identiteitsdocumenten en attesten van goed gedrag en zeden. Evenwel zijn deze documenten niet bij machte een ander licht te werpen op de genomen conclusie.

De vaststelling dat u over de door u naar voren geschoven asielmotieven tegenstrijdige, speculatieve en weinig plausibele verklaringen aflegde, de aantasting van uw algemene geloofwaardigheid door het voorgaande en tot slot de afwezigheid van betrouwbare documentaire bewijzen van al deze gebeurtenissen laten niet toe het voordeel van de twijfel toe te kennen voor wat betreft de essentiële feiten van uw asielaanspraak. Zonder afbreuk te doen aan de bovenstaande conclusies dient trouwens opgemerkt te worden dat internationale bescherming pas kan worden ingeroepen wanneer alle nationale rechtsmiddelen op redelijke wijze zijn uitgeput, wat in uw geval niet zo is.

Uit bovenstaande kan worden besloten dat u onvoldoende aannemelijk heeft kunnen maken in El Salvador het slachtoffer te zijn geweest van een persoonlijke en doelgerichte vervolging of dat u in de toekomst bij een terugkeer naar El Salvador het slachtoffer zou worden van persoonsgerichte en doelgerichte daden van vervolging of desgevallend een reëel risico op ernstige schade zou lopen

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat de paar problemen die u kende tijdens uw beroepsactiviteiten op zich niet volstaan om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. In het ene geval was het uw baas die een keer afgeperst werd (CGVS, p.6), in het andere geval betrof het een eenmalig incident in 2015 waarna u van werk veranderde (CGVS, p.7). Overigens haalde u deze zaken enkel aan omdat u uitdrukkelijk gevraagd werd of u ooit nog andere zaken meegemaakt had. Spontaan schoof u deze zaken niet naar voren als asielmotief. Ook uw echtgenote werd gevraagd of er nog andere redenen waren waarom ze niet terug kon naar El Salvador en zij haalde dezelfde redenen als u aan en vermeldde ook het incident van april 2019 betreffende haar zoon [B.], niets anders. Uw ouders hebben nooit problemen gekend met de bendes en voor zover u weet heeft niemand van uw familie ooit problemen gehad met de bendes (CGVS, p.3). De familie van uw echtgenote kende evenmin problemen met de bendes (CGVS echtgenote, p.5).

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op <https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/>

coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html> in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.3. Ten aanzien van verzoeksters echtgenoot wordt op 23 december 20119 eveneens een beslissing genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het beroep dat hiertegen werd ingediend is gekend onder rolnummer 242 502.

2. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster licht dit middel als volgt toe:

"Attendu que la requérante estime que la partie adverse a fait une mauvaise lecture de ses déclarations; Qu'eu égard à ses déclarations et aux explications fournies, il est évident qu'elle peut prétendre au statut de réfugié au sens de la Convention de Genève du 28 juillet 1951 ;

In hoofdde : De rekening van de status van vluchteling

1 - Overwegend dat tegenpartij aan verzoekster - en aan haar echtgenote - verwijt dat er tegenstrijdigheden en onduidelijkheden in hun verklaringen bij het CGVS bestaan;

Dat ten eerste, tegenpartij aanhaalt dat verzoekers niet zeker zijn over de redenen waardoor ze als mikpunt door de gangs genomen werden;

Dat het koppel verduidelijkt heeft, dat het wegens het uniform was, dat door meneer gedragen werd, namelijk een uniform van de regering van Salvador;

Maar het kan ook zijn, dat alleen maar hun aanwezigheid in de wijk waar zijn woonden voldoende was;

Dat tegenpartij beschouwt dat ze zich vragen moesten stellen en proberen te weten waarom ze als mikpunt dienden;

Overwegend dat dit niet geloofwaardig is;
Dat de gangs die verzoekers als mikpunt genomen hebben, heel gevaarlijk zijn;
Dat hun motivatie niet "redelijk" is;
Dat ze afpersing, geweld en moord gebruiken om zich te laten respecteren en per definitie onschuldige mensen als mikpunt nemen;
Dat men niet goed ziet waarom ze de redenen zouden geven waarvoor ze juist bepaalde personen als mikpunt nemen;
Dat in dit kader, het slachtoffer geen andere keuze heeft, dan een verklaring te zoeken over de redenen die een gang gebracht hebben hen als mikpunt te nemen;
Dat zoals UNCHR het onderlijnd heeft, de redenen die kunnen leiden tot een mikpunt te worden, soms talrijk en moeilijk identificeerbaar zijn:
« Acts commonly construed as challenging a gang 's authority reportedly include hut are not limited to: criticizing the gang; refusing a request or favour ' by a gang member; arguing with or looking mistrustfully at a gang member; refusing to participate in gang activities or to join the gang; rejecting the sexual attention of a gang member ; having (perceived) links with a rival gang or a zone controlled by a rival gang; refusing to pay extortion demands; wearing certain clothing, tattoos or other symbols; participating in civil, religious or other organizations viewed as undermining the gang 's authority; and passing on information about the gang to rivals, authorities or outsiders.²⁵⁶ In some cases, a stranger accidentally turning up uninvited in a gang zone is reportedly taken as a serious affront to the gang 's authority”
Dat men hier dus wel vaststelt dat iedere persoon die in Salvador leeft, door een gang bedreigd kan worden zonder zelfs te beseffen dat hij een "fout" gepleegd heeft;
Dat in dit kader, slachtoffers zich alleen maar vragen kunnen stellen over de redenen die een gang gebracht heeft hen als mikpunt te beschouwen;
Daardoor hebben verzoeker en zijn echtgenote de reden gegeven die voor hen de meest waarschijnlijk scheen;
Overwegend ook, dat de prioriteit voor hen toen was, hun familie in veiligheid te zetten;
Dat daar ze met de dood bedreigd werden, zij de beslissing in volle haast hebben moeten nemen en hebben dus hun woning verlaten;
Overwegend dat er ook aan verzoeker en aan zijn echtgenoot verweten wordt tegenstrijdige verklaringen over de evenementen gemaakt te hebben;
Dat men wel moet vaststellen dat verzoekster niet nauwkeurig over de evenementen verhoord werd;
Dat zij hoofdzakelijk ondervraagd werd over de problemen die haar zoon [B.] gekend heeft;
Dat ze ook vermeld hebben dat ze spijtig genoeg de dreigbrieven die hen gericht werden, niet bijgehouden hadden;
Overwegend dat tegenpartij beschouwd, dat het niet geloofwaardig is dat de families van verzoeker en van zijn echtgenote, onder ander de moeder van verzoeker niet ingelicht werden over de bedreigingen die ze gekregen hadden;
Dat verzoeker heel duidelijk gezegd heeft dat hij zijn moeder niet wensten te verontrusten en haar liet denken dat hij regelmatig op bezoek kwam;
Dat het ook een gewoonte van de familie is, regelmatig de ouders te bezoeken;
Dat hij dacht haar zo te beschermen, door haar de problemen die hij met de gangs kende, te verbergen;
Dat tegenpartij dit niet geloofwaardig beschouwt, voor zover de familie regelmatig bij de moeder van verzoekster of van verzoeker verbleef;
Dat het doel natuurlijk was, de families te beschermen, in het bijzonder de moeder van mevrouw die 81 jaar oud is;
Overwegend dat er vastgesteld werd dat de schoonzoon van verzoeker, [B.] niet uit het land gevlucht is, hoewel hij er talrijke problemen gekend heeft;
Dat verzoekster niet ondervraagd werd over de reden waarom [B.] niet met hen meegekomen is;
Dat het eenvoudig is, omdat de vader van [B.] dit geweigerd heeft;
Inderdaad, de vader van [B.] wou dat hij met hem zou blijven, daar hij beschouwde dat hij hem zou kunnen beschermen en dat [B.] zijn studies moest verder zetten;
Overwegend dat tegenpartij ook bemerkt dat de familie gewacht heeft tot dat ze op het punt waren Salvador te verlaten, om een klacht bij de politie in te dienen, zonder nochtans een nauwkeurige verklaring te maken;
Dat men deze verklaringen in hun context moet terugplaatsen;
Dat inderdaad niet door tegenpartij betwist wordt, dat het geweld in het land van herkomst van verzoeker er voortdurend is;
Dat ook niet bestwist wordt dat het veiligheid- en gerechtelijkapparaat er « ineffectief et bedorven » is ;
Dat zoals door UNHCR uitgelegd wordt:

“ Victims are particularly averse to reporting crimes perpetrated by gangs for fear of reprisals. For example, a survey indicates that 84 per cent of businesses that were subjected to extortion did not lodge a complaint with the police or other authorities due to threats by gangs and the gangs ' practice of killing those who do report them to the authorities.

Complaints to the police about gang extortion are reportedly often relayed back to the gangs, which then exact severe retribution on the complainants.

It is reported that the police - even the elite Anti-Gang Unit in high-profile cases – are usually not seen as offering a sufficient form of protection for those residents who are threatened by gangs, since their presence is only temporary and the gangs will return once the police move on after a few hours or days. Reports indicate that often the most that police are able to do is to provide an escort out of the neighbourhood for those who have received threats.

Even police officials who live in areas where the gangs operate are reported to acknowledge their fear at the inability of the State to protect them from assassination in their homes or on the way to work.

The judicial system is reported to be particularly inefficient and subject to corruption, a practice that in turn contributes to high levels of impunity for crimes in El Salvador, where the criminal conviction rate reportedly is less than 5 per cent. In 2012 alone, there were reports of ongoing investigations into complaints against 487 of the 600 serving judges in El Salvador.

The Salvadorian penal system is reported to have a history of particular weakness when it comes to prosecuting high-level drugtraffickers. Even specialized anti-mafia judges have reportedly been arrested on charges of receiving bribes from organized criminal groups.”

Dat niet door tegenpartij betwist wordt dat het geweld in het land van herkomst van verzoeker blijvend is;

Dat ook niet betwist wordt dat het veiligheid- en gerechtelijk apparaat er "ineffectief en bedorven is »;

Dat het dus niet verbazend is, dat de familie gewacht heeft, tot "op het punt te zijn" te vertrekken om een klacht in te dienen;

Dat ze wel bewust waren, dat dit tot niets zou dienen;

Dat in deze context, men niet aan verzoekster mag verwijten niet "alle nationale rechtsmiddelen" gebruikt te hebben, voor zover deze helemaal ondoeltreffend zijn in de strijd tegen de gangs;

Dat het ook de reden is, waarvoor verzoekster verduidelijk heeft dat de problemen die [B.] gekend heeft, "aan iedere jonge mens kunnen voorkomen";

Dat het niet was om de problemen van haar zoon te minimaliseren, maar wel om te onderlijnen dat het over een voortdurend probleem gaat;

Dat het feit dat de familie van verzoeker niet door de gangs beïnvloed werd. geen gevolg heeft in verband met zijn verzoek om internationale bescherming;

Overwegend dat verzoeker ook nog aangeduid heeft, dat hij verschillende keren problemen met de gangs op zijn werk gehad heeft;

Dat ze regelmatig afgeperst waren;

Dat deze evenementen niet als « voldoende » door tegenpartij beschouwd worden;

Dat hier ook de verklaringen in hun context teruggeplaatst moesten worden;

Dat zij een geheel van bedreigingen en incidenten vormen, waarvan verzoeker en zijn familie slachtoffer werden;

Overwegend dat men ook moet verduidelijken dat de bedreigingen die zij in Lourdes gekregen hebben, specifiek zijn, wegens de plaats waar zij woonden;

Dat het voor die reden is dat zij van huis veranderd zijn, maar niet van werk;

Dat wat de minderjarige dochter van de familie betreft, deze naar een privéschool ging, met een collectief-privé en beveiligd vervoermiddel.

Dat [B.], de oudste zoon problemen gekend heeft toen hij naar school ging. en dat zoals reeds uitgelegd werd, sinds die tijd meestal opgesloten bij zijn vader verblijft;

Overwegend dat het aangewezen wordt het geheel van de verklaringen van verzoeker en van zijn echtgenote in overweging te nemen;

Dat hun verklaringen eensluidend en heel precies waren;

Dat dit een duidelijke schets van bedreigingen en ondergaan geweld, en dit sinds meerdere jaren toont;

Dat het overduidelijk is dat de politie en het leger niet uitgerust zijn om deze bedreigingen aan te pakken en om de burger te kunnen beschermen;

Dat in deze omstandigheden, verzoekster en haar familie geen andere keuze hadden dan Salvador te verlaten, en een internationale bescherming te vragen;

Overwegend dat het uw raad toekomt. de genomen beslissing te hervormen en aan verzoeker de hoedanigheid van vluchteling te erkennen;

Subsidiar: toekenning van de subsidiaire bescherming

Overwegend dat indien uw rechtsmacht van mening zou zijn, dat verzoekster niet van het statuut van vluchteling mag genieten, het toch aangewezen is hem de subsidiaire bescherming toe te kennen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980;

Dat dit artikel inderdaad vermeldt dat:

(...)

Overwegend dat in dit geval, het Commissariaat Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen alleen maar een korte analyse uitgevoerd heeft, die helemaal niet aan de veiligheidssituatie geïndividualiseerd werd;

Dat zij als conclusie neemt dat het niveau van geweld in Salvador niet van dien aard is te rechtvaardigen dat er een subsidiaire bescherming toegekend wordt;

Dat nochtans de COI Focus - El Salvador van juli 2019 - vermeldt, dat talrijke bronnen Salvador beschouwen als een van de gewelddadigste landen van de wereld;

Dat ook uit dit document voortvloeit, dat iedereen als mikpunt door de gangs genomen kan worden, voor een of andere reden;

Dat het werkelijk over een algemeen verbreiden geweld gaat. die alle lagen van de bevolking raakt (met uitzondering van de hoge economische klassen waarvan verzoeker niet deel maakt);

Dat de moordcijfers op het einde van het jaar 2018 van 50/100.000 inwoners was. dus een niveau dat vergelijkbaar is met het niveau van een land in oorlog;

Dat het gerechtelijk systeem bedorven en inefficiënt is;

Dat er in deze omstandigheden, men wel moet vaststellen dat er een algemeen geweld in het land heerst;

Dat verzoeker daardoor aan uw Raad vraagt, dat men hem ten minste het voordeel van de subsidiaire bescherming zou erkennen, zoals voorzien door artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980;

In uiterst ondergeschikt orde: de vernietiging en/of terugzending naar het CG VS

Overwegend dat tegenpartij, ondanks het verzoek van verzoekster en van haar raadsman de nota's over het interview alleen maar op 23 december 2019 overgemaakt heeft;

Dat de nota's samen met de negatieve beslissing overgemaakt werden;

Dat verzoekster haar observaties niet heeft kunnen laten gelden;

Dat men meteen al moet bemerken dat verzoekster gedurende alleen maar lu30 ondervraagd werd;

Dat ze hoofdzakelijk over de problemen die haar zoon kende ondervraagd werd. en die door tegenpartij in de betwiste beslissing van tafel geveegd werden;

Dat nochtans in de bestreden beslissing verweten wordt dat de "verklaringen tegenstrijdig en speculatief" waren;

Dat verzoekster haar versie van de feiten niet heeft kunnen geven;

Dat dit onaanvaardbaar is voor zover de beslissing heel nadelig voor haar is;

Dat de beslissing waarvan zij kennis gekregen heeft, hoofdzakelijk op de verklaringen van haar echtgenoot gegrond is;

Dat ze geen precieze uitleg kon geven over de bedreigingen die zij ontvangen hadden;

Overwegend dat bovendien, verzoekster niet ondervraagd werd over haar vrees betreffend haar minderjarige dochter [L.S.];

Dat de bestreden beslissing niets zegt over de situatie van de minderjarige kinderen in Salvador;

Dat de nota's over het persoonlijk onderhoud van Mw. [F.S.] wel aantonen dat de vraag haar niet gesteld werd. hoewel dit een verplichting van tegenpartij is;

Overwegend dat in deze omstandigheden, men niet mag beschouwen dat tegenpartij een voldoende geïnformeerd en gemotiveerde beslissing genomen heeft;

Dat bijgevolg, indien uw Raad van mening is dat de uitleg die door verzoekster gegeven werd, het niet toelaat haar het statuut van vluchteling of van de subsidiaire bescherming toe te kennen, het geschikt is het dossier van verzoekster naar het CG VS terug te sturen zo dat het bijkomende onderzoeken zou voeren;

Dat het wenselijk is aan het CGVS voor te schrijven, verzoekster op een volledige manier te verhoren;

(...)"

Verzoekster voegt een aantal stukken toe aan haar verzoekschrift zonder dat daarvan een inventaris wordt gemaakt. In het verzoekschrift wordt evenmin enige toelichting gegeven over deze stukken. Ten slotte blijken al deze stukken te zijn opgesteld in het Spaans, hetgeen een andere taal is dan deze van de rechtspleging. Er ligt geen eensluitende vertaling door een beëdigde vertaler bij een Belgische rechtbank voor, zodat de Raad noch de verwerende partij met de nodige garanties en zekerheid kennis kan nemen van de inhoud ervan. Bijgevolg beslist de Raad, in toepassing van artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, deze stukken niet mee in overweging te nemen.

3. Aanvullende nota

De verwerende partij maakt op 13 november 2020 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in El Salvador wordt gemaakt. Zij verwijst hierbij naar:

- COI Focus *“El Salvador: Retour au pays des ressortissants”* van 9 januari 2020;
- COI Focus *“El Salvador : Situation sécuritaire”* van 15 juli 2019 ;
- UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from El Salvador van maart 2016.

4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

4.1. Verzoekster en haar echtgenoot verklaren El Salvador te hebben verlaten omdat zij de bendes MS-13 en Barrio 18 vrezen, die hen hebben bedreigd.

Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoeksters vluchtmotieven identiek zijn aan die van haar echtgenoot, zoals in de bestreden beslissing wordt aangehaald. Deze vaststelling wordt noch in het verzoekschrift noch ter terechtzitting betwist.

In de bestreden beslissing wordt verzoekster dan ook identiek dezelfde beslissing als aan haar echtgenoot betekend.

Verder stelt de Raad vast dat verzoekster in het voorliggende verzoekschrift een middel ontwikkelt dat grotendeels gelijk loopt met het middel dat haar echtgenoot uiteenzet in zijn beroep.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest van 15 januari 2021 met nr. 247 519 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeksters echtgenoot verworpen.

In dit arrest wordt in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet gemotiveerd als volgt:

“4.2. Vooreerst stelt de Raad vast dat de politie-aangiften die verzoeker en zijn echtgenote bij het CGVS hebben voorgelegd, niet kunnen worden beschouwd als een objectieve bron van informatie aangezien deze louter zijn opgesteld op basis van verklaringen van verzoeker. Uit de inhoud van die neergelegde aangiftes blijkt bovendien dat verzoekers verklaringen bij de politie vaag waren en er geen specifieke data of namen vermeld werden noch bewijsstukken neergelegd (AD CGVS, stuk 13, map met documenten). Er blijkt uit de aangiften verder niet dat deze verklaringen inhoudelijk werden onderzocht en bevestigd door de instantie die ze noteerde. Verzoeker kan bovendien geen informatie verschaffen over de verdere opvolging van deze aangiften. Deze aangiften zijn dan ook niet meer dan een weergave van de loutere verklaringen van verzoeker op basis waarvan niet kan worden geverifieerd of de beweerde feiten zich werkelijk hebben voorgedaan. Er kan aan deze aangiften bijgevolg enkel een zeer geringe bewijswaarde worden gehecht. Bovendien heeft één van de twee aangiftes betrekking op een gebeurtenis die volledig losstaat van de door verzoeker en zijn echtgenote naar voren geschoven vluchtmotieven, met name een aanvaring van de zoon van zijn echtgenote, B., met een bende in april 2019, dus na het vertrek van verzoeker en zijn gezin uit El Salvador. Uit de verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote tijdens het gehoor bij het CGVS en tijdens de terechtzitting blijkt dat dit incident van april 2019 geen link heeft met de problemen van verzoeker en zijn echtgenote en dat dit incident dus volledig losstaat van hun vluchtmotieven (CGVS gehoorverslag echtgenote, p. 2-3; CGVS gehoorverslag verzoeker, p. 3). Om bovenvermelde redenen kunnen deze aangiften niet volstaan om verzoekers vluchtrelaas in deze stand van zaken aannemelijk te maken.

4.3. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van hun vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

Uit wat hierna volgt, zal blijken dat de verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote niet overtuigen.

Zo blijkt uit de verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote dat zij niet kunnen duiden waarom zij werden geïdoleerd door de bende MS-13 toen zij in de wijk Lourdes van de stad Colón woonden. Verzoeker verklaart op het CGVS dat de bende zijn werkuniform, een overheidsuniform, verkeerdelijk aanzag als een politie-uniform en misschien dacht dat hij bij de politie werkte, hetgeen zijn echtgenote

beaamt (CGVS gehoorverslag verzoeker, p. 6 en 9; CGVS gehoorverslag echtgenote, p. 5). Dit blijkt niet meer dan een pure veronderstelling te zijn die niet wordt ondersteund door concrete bewijzen of aannemelijke verklaringen. Nergens uit verzoekers verklaringen of die van zijn echtgenote blijkt immers dat de bende hen ooit kenbaar heeft gemaakt dat verzoeker werd gezien als iemand die voor de politie werkte. Bovendien is het weinig aannemelijk dat een bende zoals MS-13 het verschil niet zou kennen tussen een politie-uniform en een ander uniform. Door in het verzoekschrift louter te herhalen dat zijn werkuniform een uniform van de regering van El Salvador was, kan verzoeker deze bevindingen niet in een ander daglicht stellen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift oppert dat misschien alleen zijn aanwezigheid in de wijk al voldoende was, komt hij in wezen terug op zijn eerdere verklaringen. De Raad stelt bovendien vast dat verzoeker als sinds 2015 in de wijk Lourdes woonde, in een gesloten privéresidentie met bewaking, zodat weinig aannemelijk is dat de bende in juni 2018, bijna drie jaar later, plots aanstoot zou nemen aan zijn aanwezigheid in de wijk (CGVS vragenlijst, nr. 5; CGVS gehoorverslag verzoeker, p. 3). Om diezelfde redenen is het ook weinig overtuigend dat de bende, in wiens territorium hij al bijna drie jaar woonde, hem plots zou aanzien als een politieagent.

Wat er ook van zij, dat verzoeker en zijn echtgenote worden geviseerd door een bende die bedreigingen op hun auto klادت, hen briefjes bezorgt waarin zij met de dood worden bedreigd, hen beledigt op straat en de zoon van de echtgenote zwaar aanpakt, zonder dat deze bende haar beweegredenen hiervoor ooit kenbaar maakt, is weinig geloofwaardig.

Dat het gedrag van bendes niet "redelijk" is en dat zij al vlug een bepaalde handeling als "fout" zien of als kritiek op hun gezag, wordt niet betwist, maar dit neemt niet weg dat ook uit de geciteerde richtlijnen van UNHCR blijkt dat er steeds een onderliggend motief voorhanden is dat de aanleiding vormt waarom iemand door een bende wordt geviseerd. Gezien de omvang van de bedreigingen waaraan verzoeker en zijn echtgenote zouden zijn onderworpen door de bende, mag worden aangenomen dat verzoeker en zijn echtgenote beter kunnen duiden waarom juist zij werden geviseerd. Dat zij daar in niet slagen, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van hun relaas.

Uit verzoekers verklaringen blijkt verder dat zij de enige concrete bewijsstukken die zij hadden van de bedreigingen, met name de dreigbriefjes, hebben weggegooid en dat zij geen foto's hebben genomen van hun met bedreigingen besmeurde auto. In het licht van de geschetste gang van zaken is dit weinig begrijpelijk. Bovendien zijn de verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote over wat zij met deze dreigbriefjes hebben gedaan tegenstrijdig, zoals terdege wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing: "U verklaart dat u het eerste briefje in de vuilbak kieperde en dat u het tweede gewoonweg verloren bent (CGVS, p.7). Uw echtgenote verklaart eerst dat ze het eerste briefje met het telefoonnummer verscheurd heeft, daarna denkt ze dat ze het achtergelaten heeft en van het tweede briefje met de doodsbedreigingen zegt ze dat ze het verwoest of weggegooid heeft (CGVS echtgenote, p.4)." Verzoeker brengt geen concrete elementen aan om deze bevindingen te ontkrachten, die de geloofwaardigheid van het vluchtrelaas ondermijnen.

Verder blijkt dat verzoeker een opeenvolging van gebeurtenissen beschrijft die hij voldoende ernstig vond om zijn huis te verkopen en uiteindelijk zijn land te verlaten maar waarbij hij niet in staat blijkt om met meer precisie te situeren wanneer deze gebeurtenissen plaatsvonden. Verzoeker geraakt niet verder dan te verklaren dat al deze gebeurtenissen "in juni 2018" plaatsvonden (CGVS gehoorverslag verzoeker, p. 7). De Raad verwacht niet van verzoeker dat hij exacte of precieze data geeft, maar wel dat hij de verschillende gebeurtenissen meer precies in de maand juni kan situeren. Zo kan van de gebeurtenis waarbij verzoeker een brief kreeg waarin stond dat hij één week de tijd had om zijn huis te verlaten of dat zij anders allemaal zouden worden gedood, worden verwacht dat hij deze meer nauwgezet in de maand juni kan situeren.

Er is tevens een incoherentie in verzoekers verklaringen op de DVZ en het CGVS over de chronologische volgorde van de feiten, zoals terecht in de bestreden beslissing wordt aangehaald en door verzoeker niet wordt betwist: "Volgens uw verklaringen bij de dienst vreemdelingenzaken was uw eerste kennismaking met de bende immers dat u door hen werd uitgescholden, vervolgens werd uw auto besmeurd en beschreven met bedreigingen en pas daarna kreeg u de 2 dreigbriefjes thuis (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 3.5) hetgeen niet overeenkomt met uw chronologische weergave van de gebeurtenissen op het CGVS (zie supra – 1. dreigbriefje, 2. verwijten, 3. tweede dreigbriefje, 4. bedreigingen op auto)."

Verzoeker en zijn echtgenote kunnen ook geen eensluidende verklaringen afleggen over het tijdstip waarop B., de zoon van de echtgenote, na hun verhuis uit Lourdes zou zijn aangesproken door een bende waarbij hij ook nog werd bestolen en geslagen. Verzoeker situeert deze gebeurtenis in oktober,

net voor zij vertrokken uit El Salvador, terwijl zijn echtgenote deze gebeurtenis situeert in augustus (CGVS gehoorverslag verzoeker, p.3; CGVS gehoorverslag echtgenote, p. 4).

Verder zijn de verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote over deze gebeurtenis warrig en tegenstrijdig, zoals in de bestreden beslissing op goede gronden wordt gemotiveerd als volgt: “Op 10 januari 2019 bij de dienst vreemdelingenzaken verklaarde u erover dat [B.] beroofd en geslagen werd en dat hem door de bende gezegd werd thuis te zeggen dat ze jullie gevonden hadden waarop jullie besloten het land te verlaten (DVZ, CGVS vragenlijst, vraag 3.5). Uw echtgenote verklaarde toen eveneens dat haar zoon [B.] beroofd en geslagen werd en dat hem gezegd werd dat ze zijn ouders in het oog hielden en dat ze wisten waar jullie waren (echtgenote DVZ, CGVS vragenlijst, vraag 3.5). Het mag dan ook verbazing wekken wanneer uw echtgenote tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS over dit incident verklaart dat de bende [B.] herkend had waarop ze hem vragen stelden en hem onder druk zetten om te verklappen waar jullie zich bevonden zo niet zou hij gedood worden (CGVS echtgenote, p.2). Ze voegt nog toe dat hij jullie woonplaats niet heeft doorgegeven (CGVS echtgenote, p.4). Uzelf verklaart over datzelfde incident op het CGVS dat aan [B.] gevraagd werd wie zijn ouders waren en waar hij woonde (CGVS, p.3) alweer een andere versie van de feiten. De ene keer geven jullie dus aan dat de bende wist waar jullie zich bevonden en de andere keer geven jullie aan dat de bende het niet wist. Indien jullie verklaringen zouden overeenstemmen met de werkelijkheid zouden jullie zich hierin niet vergissen of tegenspreken. Dergelijke markante incoherentie ondermijnt op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Bovendien lijkt u, wanneer u bijkomend gevraagd werd waarom [B.] benaderd werd door die bende op dat moment, te suggereren dat het de normale gang van zaken is dat mensen aangesproken worden door bendes om te weten vanwaar ze zijn en waar ze naartoe gaan, een verklaring waaruit evenmin blijkt dat jullie persoonlijk geïnterviewd werden en alweer weinig coherent met wat u en uw echtgenote er al eerder over gezegd hadden (CGVS, p.3).”

Waar verzoeker en zijn echtgenote deze gebeurtenis met betrekking tot B. rechtstreeks in verband brengen met hun hun vertrek uit El Salvador en beschouwen als hun rechtstreekse vluchtaanleiding, mag redelijkerwijze worden verwacht dat zij hierover coherente, duidelijke en eensluidende verklaringen over kunnen afleggen, wat in deze geheel niet het geval is.

Waar volgens verzoekers verklaringen het net B. is die het zwaarst werd aangepakt – hij is immers de enige die werkelijk al fysiek belaagd werd (CGVS gehoorverslag verzoeker, p. 3) –, en dit incident door zijn echtgenote als beslissend voor hun vlucht wordt beschouwd (CGVS gehoorverslag echtgenote, p. 4), is het weinig aannemelijk dat net B. in El Salvador is gebleven en niet is mee gevlucht met verzoekers.

Ter terechtzitting stellen verzoeker en zijn echtgenote dat B. zich reeds in België bevindt en een beschermingsverzoek heeft ingediend. Deze recente gebeurtenis blijkt evenwel enkel verband te houden met een probleem van de vader van B. met een bende, en niet omwille van de problemen van verzoeker en zijn echtgenote. Verzoekers betoog in het verzoekschrift dat B. niet mee is gevlucht omdat zijn vader dit heeft geweigerd, denkend hem te kunnen beschermen, is dan ook niet langer dienstig.

De Raad acht het voorts weinig geloofwaardig dat verzoeker zijn moeder nooit op de hoogte gesteld heeft van de reden waarom zij El Salvador dienden te verlaten en weinig overtuigend dat zijn moeder dit nooit uit zichzelf zou hebben opgemerkt, zoals in de bestreden beslissing terecht wordt gemotiveerd als volgt: “Drie maanden lang dienden jullie immers voortdurend van woonplek te veranderen en woonden jullie wekelijks afwisselend een paar dagen bij uw moeder, bij uw schoonmoeder en bij een ander familielid en nooit zou u uw moeder gezegd hebben dat u problemen met een bende had, u zei haar dat jullie telkens ‘op bezoek’ kwamen (CGVS, p.4-5, 11). Ook over het feit dat jullie een huis voor 3 dagen gehuurd hadden vertelde u uw moeder een smoesje. Volgens uw echtgenote leefden jullie na jullie verhuis uit Lourdes in voortdurende angsten, jullie moesten altijd onderduiken, konden niet meer vrij bewegen en waren altijd bang gedood te worden (CGVS echtgenote, p.7). Gezien de precaire situatie waarin jullie zich bevonden zou het toch niet meer dan normaal geweest zijn uw moeder wel op de hoogte te stellen van jullie problemen, te meer dat ook zij zich zou kunnen wapenen tegen eventuele problemen met de bende die jullie zocht. Bovendien komt het weinig overtuigend over dat het uw moeder niet zou opgevallen zijn dat er iets ernstigs anders aan de hand was en ze zich nooit eens zou afgevraagd hebben waarom u ‘out of the blue’ vanaf een bepaald moment plots wekelijks bij haar een paar dagen kwam overnachten met het gezin louter en alleen om ‘op bezoek’ te komen.” Door louter te volharden in zijn verklaringen dat hij zijn moeder van 81 jaar oud niet wilde verontrusten maar beschermen en haar liet denken dat zij regelmatig op bezoek kwamen, slaagt verzoeker er niet in deze bevindingen in een daglicht te stellen. Bovendien staat in één van de politie-aangiften vermeld dat verzoeker en zijn gezin met basisspullen en gemakkelijk verplaatsbare gebruiksvoorwerpen naar zijn moeder vluchtte (AD CGVS, stuk 13, map met documenten), wat in tegenspraak is met verzoekers verklaring dat hij zijn moeder kon wijsmaken dat zij plotseling besloten om wekelijks een paar dagen bij

haar op bezoek te gaan. Deze incoherentie tussen zijn verklaringen en de politie-aangifte ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn verklaringen nog verder.

De Raad besluit dan ook dat de geschetste gang van zaken in deze niet kan overtuigen, des te meer daar uit de verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote blijkt dat zij wel de nood voelden om voortdurend onder te duiken en van adres te veranderen maar anderzijds tot vlak voor hun vertrek bij dezelfde werkgever zijn blijven werken en hun dochter steeds naar dezelfde school is blijven gaan en B. in de buurt van de wijk waar zij woonden, bleef uitgaan (CGVS gehoorverslag verzoeker, p. 10; CGVS gehoorverslag verzoekster, p. 4-5). Indien verzoeker en zijn echtgenote de bedreigingen van de bende ernstig namen, is het weinig aannemelijk dat zij zich nog zo vaak in het openbaar bleven vertonen en telkens het risico liepen opgepakt te worden door de bende.

Gelet op de reputatie van een bende zoals MS-13 en de sociale en territoriale controle die zij in wijken uitoefenen, kan bovendien worden verwacht dat zij verzoeker en zijn gezin gemakkelijk konden opsporen of alleszins geen genoegen zouden hebben genomen met het gegeven dat B. hun nieuwe woonplaats niet doorgaf. Dat dit allemaal niet gebeurde, doet de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen nogmaals geen goed.

Verzoeker verklaart verder dat hij zijn huis in Lourdes heeft verkocht en vervolgens een huis heeft gehuurd dat dichtbij het huis van zijn moeder was gelegen. Verzoeker en zijn gezin zouden vervolgens zijn bedreigd door Barrio 18 omdat zij afkomstig waren van een wijk gedomineerd door MS-13. Verzoeker houdt voor dat hij helemaal niet wist dat Barrio 18 actief was in de wijk van zijn nieuwe huurhuis (CGVS gehoorverslag verzoeker, p.9). Dit betoog overtuigt niet omdat dit huurhuis volgens verzoekers verklaringen zich bevond op amper een anderhalve kilometer van het huis van zijn moeder die in een buurt woont gedomineerd door de bende MS (CGVS gehoorverslag verzoeker, p. 8). Verzoeker heeft het grootste gedeelte van zijn leven tot 2015 in het huis van zijn moeder gewoond en blijkt in staat om heel nauwkeurig uit te leggen hoe het in die regio zit met de territoriale bevoegdheid van de verschillende bendes, zoals MS-13 en Barrio 18, en waar de scheidingslijnen zijn (CGVS gehoorverslag verzoeker, p.8-9). Dat verzoeker dan tegelijkertijd beweert er niet van op de hoogte te zijn geweest dat de Barrio 18 actief was waar hij een huis ging huren, terwijl dit huis zich in de buurt van zijn moeders huis bevond, kan niet worden gevolgd. De Raad kan enkel besluiten dat verzoekers verklaringen in deze niet overeenstemmen met de werkelijkheid en hij daar eigenlijk nooit een huurhuis gehad heeft, ofwel dat hij daar nooit is bedreigd. Bovendien legt verzoeker geen enkel stuk neer dat staft dat hij zijn huis in Lourdes heeft moeten verkopen in september 2018 (CGVS gehoorverslag verzoeker, p.5) en evenmin een bewijs dat hij en zijn gezin daarna kortstondig een huis zouden gehuurd hebben in de wijk waar de bende Barrio 18 actief bleek te zijn. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift verder geen enkel element aan dat hierover anders doet oordelen.

4.4. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, beaamt de Raad dat verzoekers verklaringen en deze van zijn echtgenote dermate tegenstrijdig, speculatief en weinig plausibel zijn dat er geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas. De motieven in de bestreden beslissing die betrekking op de laattijdigheid van de aangiften bij de politie in El Salvador en het niet-uitputten van nationale rechtsmiddelen, acht de Raad in deze overtollig en behoeven geen verdere bespreking.

De politie-aangiften die verzoeker heeft voorgelegd ter staving van zijn beschermingsverzoek en die zoals eerder vermeld op zich niet volstaan omwille van hun inhoud en geringe bewijswaarde, worden aldus niet aangevuld met voldoende samenhangende, precieze, volledige en aannemelijke verklaringen. De overige identiteitsdocumenten en attesten van goed gedrag en zeden kunnen hierop geen ander licht werpen.

Het geheel aan documenten en de verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad verzoekers vluchtrelaas en de vrees voor vervolging niet geloofwaardig.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de materiële voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch aan de materiële voorwaarden die inzake de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus worden gesteld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Nu verzoeker er niet in slaagt de problemen die hij en zijn gezin zouden hebben gehad met MS-13 in de wijk Lourdes en vervolgens met Barrio 18 aannemelijk te maken, maakt hij evenmin aannemelijk dat hij om deze redenen bij terugkeer naar El Salvador het slachtoffer zou worden van vervolging of desgevallend een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Er zijn verder geen aanwijzingen dat verzoeker en zijn gezin om andere redenen bij terugkeer zullen worden vervolgd of gevisieerd door de bendes. In de bestreden beslissing wordt daarover terdege gesteld: "Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat de paar problemen die u kende tijdens uw beroepsactiviteiten op zich niet volstaan om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. In het ene geval was het uw baas die een keer afgeperst werd (CGVS, p.6), in het andere geval betrof het een eenmalig incident in 2015 waarna u van werk veranderde (CGVS, p.7). Overigens haalde u deze zaken enkel aan omdat u uitdrukkelijk gevraagd werd of u ooit nog andere zaken meegemaakt had. Spontaan schoof u deze zaken niet naar voren als asielmotief. Ook uw echtgenote werd gevraagd of er nog andere redenen waren waarom ze niet terug kon naar El Salvador en zij haalde dezelfde redenen als u aan en vermeldde ook het incident van april 2019 betreffende haar zoon [B.], niets anders. Uw ouders hebben nooit problemen gekend met de bendes en voor zover u weet heeft niemand van uw familie ooit problemen gehad met de bendes (CGVS, p.3). De familie van uw echtgenote kende evenmin problemen met de bendes (CGVS echtgenote, p.5)."

Verzoekers vage betoog in het verzoekschrift dat hun verklaringen in hun context moeten worden geplaatst en dat zij een geheel van bedreigingen en incidenten vormen sinds meerdere jaren, kunnen bovenvermelde bevindingen niet ernstig en concreet weerleggen.

4.5. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet."

Waar verzoekster in haar verzoekschrift nog betoogt dat zij niet nauwkeurig over de evenementen werd verhoord en hoofdzakelijk werd ondervraagd over de problemen die haar zoon B. heeft gekend, beperkt zij zich tot een loutere theoretische kritiek zonder concrete elementen te duiden die zij naar voren had kunnen brengen en die van belang zouden zijn geweest.

Wat betreft de vastgestelde tegenstrijdige en speculatieve verklaringen meent verzoekster dat zij omwille van de korte tijdsduur geen precieze uitleg kon geven over de bedreigingen, dat zij haar versie van de feiten niet heeft kunnen geven en dat de beslissing hoofdzakelijk is gebaseerd op de verklaringen van haar echtgenoot. Verzoekster kan hierin niet worden gevolgd daar de bestreden beslissing put uit de verklaringen van beide huwelijkspartners. Dat verzoekster gedurende 1 uur en 30 minuten werd ondervraagd impliceert op zich niet dat het gehoor niet zorgvuldig heeft plaatsgevonden. Verzoekster werd op het einde van gehoor gevraagd of zij vragen of opmerkingen had, waarop zij ontkennend antwoordde. Bovendien laat verzoekster ook hier na te concretiseren welke precieze elementen zij had kunnen aanreiken over de beweerde vervolgingsfeiten en welke invloed dit zou hebben gehad op de bestreden beslissing.

Verder stelt verzoekster nog dat de bedreigingen die zij in de wijk Lourdes kregen specifiek waren vanwege de plaats waar zij woonden, dat zij daarom van huis zijn veranderd maar niet van werk, dat de minderjarige dochter naar een privéschool ging in een beveiligd vervoermiddel en dat zoon B. na zijn problemen meestal opgesloten bij zijn vader bleef. Dit alles doet geen afbreuk aan de bevinding dat, gelet op de reputatie van een bende zoals MS-13 en de sociale en territoriale controle die zij in wijken uitoefenen, redelijkerwijze kan worden verwacht dat deze bende verzoekster en haar echtgenoot gemakkelijk kon opsporen. In die zin is het dan ook weinig aannemelijk dat zij zich nog zo vaak in het openbaar bleven vertonen (werk, school, uitgaan) en daarbij het risico namen om te worden opgepakt door de bende.

Wat betreft verzoeksters kritiek dat zij niet werd ondervraagd over haar vrees betreffende haar minderjarige dochter en dat de bestreden beslissing hierover niets zegt noch over de situatie van minderjarige kinderen in El Salvador, stelt de Raad vast dat verzoekster nalaat dit betoog verder te concretiseren. Zij zet haar vrees met betrekking tot haar minderjarige dochter geenszins op enige wijze concreet uiteen en blijft steken in een theoretisch betoog waardoor zij geen blijkt geeft van enig belang bij dit onderdeel van het middel.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in

aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bendegerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een intern gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (UNHCR guidelines, p. 44-45). Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (zie COI Focus 15 juli 2019, p. 11-19; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.). Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt overigens voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtigde executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus 15 juli 2019, p. 10).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviseerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Het gegeven dat het bendege geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet waarbij het aan verzoekster is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat in casu geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet werd aannemelijk gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Verzoekster brengt geen afdoende concrete, objectieve informatie bij die voorgaande appreciatie kan ombuigen. Zij verwijst naar de aangehaalde COI Focus en argumenteert dat iedereen mikpunt kan worden van bendes *“voor een of andere reden”*, maar geeft hiermee zelf aan dat het geweld aldus doelgericht is.

6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit gehoor kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

7. Waar verzoekster kritiek uit op het feit dat zij slechts kennis kreeg van de notities van het persoonlijk onderhoud op datum van de kennisgeving van de bestreden beslissing waardoor zij *“haar observaties niet heeft kunnen laten gelden”*, wijst de Raad op artikel 57/5quater, § 4 van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt: *“Wanneer de artikelen 57/6, § 2, 57/6, § 3, 57/6/1, § 1 of 57/6/4 worden toegepast, kan een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud worden betekend op hetzelfde ogenblik als de betekening van de beslissing in verband met het verzoek om internationale bescherming.”*

In casu werd toepassing gemaakt van artikel 57/6, § 3 van de Vreemdelingenwet en werd de kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud samen met de betekening van de bestreden beslissing overgemaakt. De Raad verwijst in dit licht tevens naar de Memorie van Toelichting bij artikel 57/5quater, § 4 van de Vreemdelingenwet (zie Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp van 22 juni 2017, DOC 542548/001, p. 100): *“Ten slotte bepaalt de vierde paragraaf dat zodra de artikelen 57/6, § 2, 57/6, § 3, 57/6/1, § 1 of 57/6/4 worden toegepast, een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud kan worden betekend op hetzelfde ogenblik als de betekening van de beslissing in verband met het verzoek om internationale bescherming, gezien deze procedures korte termijnen voorziet. Dit betekent logischerwijs dat men niet zal wachten op de opmerkingen van de verzoeker of van zijn advocaat om een beslissing in verband met het verzoek om internationale bescherming te nemen. De eventuele opmerkingen in verband met de overeenstemming van de notities met de inhoud van het persoonlijk onderhoud zullen worden onderzocht in het kader van de beroepsprocedure.”* Uit de toelichting blijkt dat het de wil van de wetgever is dat de eventuele opmerkingen van een verzoeker in het geval van toepassing van artikel 57/6, § 3 van de Vreemdelingenwet (zoals in casu het geval is) zullen worden onderzocht in het kader van de beroepsprocedure. Het vermoeden van instemming met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud geldt dan ook uiteraard niet voor de procedure in toepassing van artikel 57/6, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster heeft dus in het kader van het thans voorliggende beroep de mogelijkheid om haar opmerkingen over de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud kenbaar te maken. Er dient evenwel te worden vastgesteld dat verzoekster doorheen haar verzoekschrift geen enkele keer kritiek uit op de weergave in de notities van het persoonlijk onderhoud zoals opgenomen in het administratief dossier. Zij stelt enkel dat een slechte lezing werd gemaakt van haar verklaringen, maar gelet op wat voorafgaat kan zij hierin niet worden gevolgd. Aangezien verzoekster bij machte was om in onderhavig verzoekschrift haar opmerkingen over de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud kenbaar te maken, maar dit nalaat, toont zij niet in concreto aan welke nadelige gevolgen deze handelwijze voor haar zou hebben gehad.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen.

Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

9. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien januari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES